

REVISTA QUINCENAL DE CRENTES GALEGOS

ANO XXX • Nº 820 - Do 15 ao 28 de novembro de 2010

Haití segue aí

A foto que fala

Señorío... Autoridades afganas presencian unha queima de droga.

O trasno A Igrexa do Gran Pladur

Daniel López

Somos animais simbólicos, por iso temos a linguaxe. Moitas linguaxes. Coa palabra falamos do que dominamos, do que comprendemos, e así domesticamos a realidade. Para o que non comprendemos, para o que nos supera, para o que nos admira, para a emoción, para o amor, para o Misterio, temos a linguaxe do símbolo, do xesto, da aperta, da prostración, ...e da auga, da luz, do óleo, do bico, do agarimo e do agasallo. No medio está a poesía que é a palabra feita de símbolo. Nadamos nun mar de símbolos. E o noso corazón está moldeado polos símbolos nosos de cada día. A cousa da fe é toda feitiña deses símbolos. E do evanxeo non poden -xa lle gustaría- domesticar os símbolos: a mesa sinxela, o camiñar sen nada, o látego no templo, os peixes con pan compartidos (e un lamentable servizo de seguridade capitaneado por Pedro, o suposto antecesor).

No foro de Encrucillada, por exemplo, o Queiruga, con setenta anos, falou de Deus. Pero pouco. Porque Deus merece moito silencio. Nada de estraños imaxinarios, ceos-glorias-trindades-querubís-infernos-demos. O pouco que se debe falar. Unha intuición, un fío: Deus só pode ser amor sen condicións. E despois, a tirar dese fío. Toda unha vida tirando dun fío, non para

comprender a Deus, si para entender a vida e a historia humana á luz desa intuición sandadora. Si para entender que a historia da relixión é unha procura chea de erros e que a propia biblia é o retrato desa busca, entre outras buscas, deses erros e acertos. Tamén para entendermos que a humanización, a felicidade compartida, a compaixón e a xustiza (faga quen a faga), son o fachelo polo que Deus nos chisca un ollo.

Tremendos os símbolos da visita papal. A cidade tomada pola policía, faraónico pastiche no medio dunha praza patrimonio da humanidade (plateresco, románico, barroco, neoclásico... e pladur). Adoración diúrna do personaxe, “Santo Padre” -dobre idolatría, ou “Santo Pai”, que xa é moito de máis, por iso de ser Papa e proxenitor e santo, o tres en un-, Xunta de Galicia, Gadis, Eroski, Estatuas repentinas, rexistros domiciliarios, cidadanía cabreada e invadida. Reprimenda á sociedade laica. Catro millóns drenados duns orzamentos anémicos. Dous deles para a televisión. E veña outra volta ese arrepiante superaltar de estilo pladuresco, pastiche dun día, rodeado de policía e helicópteros. Linguaxe simbólica... u-la boa nova? Con ese envoltorio pouco máis ten o caramelo.

Editorial

O conflito aberto tras a aprobación do Real Decreto do Carbón por parte do Goberno central o pasado 1 de outubro parece non ter fin e pon de manifesto as arestas da acción política e a enorme dificultade para abordar os grandes desafíos que temos como país, como a nosa política enerxética.

En principio o Decreto aprobado, que contaba co aval da Comisión Europea, permitía ao goberno español ampliar até o 2014 a concesión de subvencións ás compañías eléctricas que utilizasen carbón estatal para a súa produción. Isto puña fin ás manifestacións, marchas e mesmo folgas de fame protagonizadas polos mineiros leoneses e asturianos quen reclamaban un futuro para a súa terra. Mais en contrapartida puña en pé de guerra á comarca de Ferrolterra, e en concreto aos traballadores das centrais térmicas das Pontes e de Meirama e das súas empresas auxiliares (sobre todo as do transporte), xa que estas centrais dependen do carbón foráneo para o seu funcionamento (e para iso adaptaron os procesos, moito menos contaminantes) e a subvención do carbón estatal levaríaa ao peche e á perda de postos de traballo. Así

esta comarca do noso país ve como -unha vez esgotado o seu carbón, cuxos beneficios marcharon a outras zonas do Estado e cuxo impacto ambiental aínda é visible-, pode perder a única compensación que aínda mantiña, a dos postos de traballo.

Quen fala da nula sustentabilidade do modelo mineiro español?

Mais fronte ao recurso fácil de enfrontar os traballadores (mineiros leoneses contra camioneiros galegos, asturianos contra os obreiros das centrais galegas), quen propón algo para crear verdadeiras políticas, directrices que permitan construír país? Ninguén dubida que o goberno Zapatero se mova por políticas curtoplacistas, buscando asegurar votos nestas comarcas mineiras fronte ás menores perdas na zona ferrolá. Pero, quen fala da nula sustentabilidade do modelo mineiro español e do forte impacto das térmicas situadas en Galicia? Quen aposta por desenvolver outras actividades económicas nestas comarcas (e para apostar fai falla diñeiro) que substitúan a un sector caduco e ambientalmente insostible? Sería todo igual se tivéssemos a estas alturas un estatuto novo e menos anémico en competencias clave para o futuro de Galicia? Ferrolterra e toda Galicia aínda teñen moi presentes a fonda crise económica provocada pola reconversión do naval. Non repitamos erros, que a culpa non era dos gaditanos, privilexiados polo PSOE, nin dos coreanos, que eran explotados. Apostemos polo futuro e esixamos xa dende o presente.

Rumores de esperanza

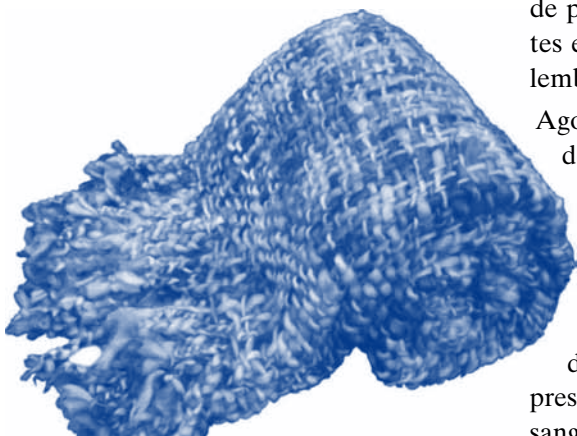
Xan Guillén

Estamos no tempo da castañeira e de poñer a lareira. Se es urbanita coma min estamos no tempo do colacao e de poñer a calefacción. Anoitece antes e as terrazas coa *cañita* son unha lembranza do afastado pasado.

Agora apetece o sofá, a manta e dende alí ocupar o tempo. Fágovos dúas propostas para ese lecer. En primeiro lugar unha película. Trátase da última de Fernando León de Aranoa. Chámase *Amador*.

Como todas as películas deste director (lembrade *Os luns ao sol*) presenta realidades sociais que fan sangrar. Aquí trata dúas cuestións: a inmigración e a vellez. Non é un relato maniqueo nin moralista e cun final abraiante. Recomendovola.

A outra recomendación é un libro. *Asasinato no consello nacional*, de Diego Ameixeiras. É unha novela de policías. Preséntovos o comezo para que teñades gañas de lela: Un encapuchado asasinou de tres disparos a Mario Dacosta, parlamentario do Bloque Nacionalista Galego, cando saía da reunión do Consello Nacional no que a executiva, co seu voceiro á cabeza, Óscar Quiroga, presentou a súa dimisión. Os feitos aconteceron xusto despois das eleccións nas que o bipartito perdeu o goberno da Xunta. Unha trama policial e política entretida que engancha. Non busques unha gran obra literaria. Trátase dunha novela para mantiña e sofá.

1

3

2

4

A peneira

1

O ensino celebrou o 4 de novembro o Día da **Ciencia en Galego**, con fins sociais. Na foto, co físico Hawking. No IES Castro das Pontes inventaron o autoxerador que utilizan na Cooperativa do Lameiro de Frades. Os seus colegas do IES As Mercedes de Lugo descubriron o xeito de dotar de auga quente (600 l./55° C) e de calefacción á explotación coa calor dos tanques de frío do leite, o que beneficia a casa e a granxa.

2

A portuguesa Plataforma Anti-Guerra Anti-Nato **PAGAN** está a mobilizarse contra a celebración do cumio da OTAN no noso país veciño, xa participando en manifestacións, xa rexeitando o seu militarismo e o capitalismo neoliberal a prol do imperialismo. Na ilustración a "Pomba" de Fernando Prieto (A Coruña 1947). A súa primeira exposición foi en Ferrol. Amigo dos altos vos, con pombas, gaivotas e ata "paxariños" de papel, nun fondo azul

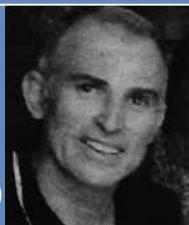
3

No **CUMIO DO CLIMA** (México) celebramos o proxecto Yasuni de Ecuador, realizado coa ONU e que ten como principal obxectivo o de salvar as comunidades indíxenas dos Tagaeri e Taromenane na Amazonia. É unha fervenza de biodiversidade ameazada pola explotación dunha reserva petrolífera na que fican aínda 850 millóns de barrís que habían producir 407 millóns toneladas de CO². No proxecto apóstase pola reforestación, o apoio ás enerxías renovables. Tería un custo aproximado da metade do prezo dese petróleo no mercado.

4

Un **SENTINAZO** alarmou Vilagarcía. Polo corredor fisterán pasan ao ano uns 13.500 buques con materias perigosas (40.000 de todo tipo), o que vén sendo uns 37 ao día. Entre os anos 2003 e 2006 só se sancionaron 11 embarcacións por lavado ilegal de tanques, tendo constancia de 58 verteduras recoñecidas malia que moitas outras ficaron ignoradas. Investigadores da USC descubriron unha técnica para detectaren, por satélite, as sentinas, que se fan acotío no océano.

5

6

7

8

Alfonso Blanco Torrado

5

As eleccións de **HAITÍ** inquietan. Os haitianos mal-viven a costa de 3 millóns de emigrantes: 800.000 escravos obrigados a cortar cana na República Dominicana, 30.000 profesionais que agardan ir aos EEUU ou a Canadá, privando así o país do persoal máis necesario e formado. A supresión de aranceis dos EEUU invadiu a illa de arroz, aceite e outros produtos de primeira necesidade foráneos, eliminando así a produción haitiana. Francisco Otero, da Coruña, coordina alí Médicos sen Fronteiras.

6

No cabodano de **ANISIA MIRANDA**, lemos *Pardela amiga*, cocida en terra con cores vivos polo ceramista Pérez Porto, en Sta. Cruz de Oleiros. A pardela é a ave máis ameazada en Galicia, xunto coa aguia real, o sisón ou o arao. 1.500 especies migran no outono, como fixo Anisia. 120 están en risco e centos a piques de se converter en sedentarias a causa do cambio climático.

7

Os arquivos de **IRAQ** feden a crime e tortura, asaltando a Convención de Xenebra. O 19 de agosto rematou oficialmente a invasión. O fracaso estraga o intento da democracia laica e aviva o feudalismo. Quedan alí 50.000 soldados americanos, o goberno dilapida a axuda internacional e, ademais, a guerra de sunís e xiís.

8

Santo André do cabo do mundo é o 30 pero as peregrinacións inzan na noite de San Xoán e despois da Virxe de Agosto ata outono, sempre envoltas no misterio. A que resiste ata no rigor do inverno é a **HERBA DE NAMORAR**, no acantilado máis alto de Europa. Coa súa graza melodea cos reloxos ventos do nordés, ofrecéndolle o sorriso xentil, non perdendo de vestir as rochas coa súa cor.

✿ 27891 CERVO (Lugo)
Teléf.: 982 - 55 78 41 - Fax 982 - 55 78 04
e-mail: sargadelos@sargadelos.com

✿ O CASTRO DE SAMOEDO
15168 Sada (A Coruña)
Teléf.: 981 - 62 09 37/62 02 00
Fax: 981 - 62 38 04
e-mail: ocastro@sargadelos.com

✿ Rúa Nova, 16
15705 SANTIAGO DE COMPOSTELA
Teléf.: 981 - 58 19 05 - Fax 981 - 58 58 88
e-mail: galeriasantiago@sargadelos.com

✿ Real, 56
15003 A CORUÑA
Teléf.: 981 - 22 26 04 - Fax 981 - 22 26 04
e-mail: galeriacoruna@sargadelos.com

✿ Provença, 274 - 276
08008 BARCELONA
Teléf.: 93 - 215 03 68 - Fax 93 - 215 01 79
e-mail: galeriabarcelona@sargadelos.com

✿ Zurbano, 46
28010 MADRID
Teléf.: 91 - 310 48 30 - Fax 91 - 310 48 30
e-mail: galeriamadrid@sargadelos.com

✿ Habana, 12
32003 OURENSE
Teléf.: 988 - 37 09 26 - Fax 988 - 37 09 28

✿ Rubalcava, 30 - 32
15402 FERROL
Teléf.: 981 - 35 37 14 - Fax 981 - 35 37 16
e-mail: ferrol@sargadelos.com

✿ Pza. Sto. Domingo
27001 LUGO
Teléf.: 982 - 22 78 04 - Fax 982 - 24 49 13
e-mail: sargadeloslugo@terra.es

✿ Urzáiz, 17
36201 VIGO
Teléf.: 986 - 22 00 50 - Fax 986 - 22 04 74
e-mail: info@galeriasargadelos.com

✿ Oliva, 24
36001 PONTEVEDRA
Teléf.: 986 - 85 25 84 - Fax 986 - 85 79 18

✿ Pza. de España, 2
27400 MONFORTE DE LEMOS
Teléf.: 982 - 40 26 57 - Fax 982 - 41 60 33
curgal@curgal.com

✿ Conde de Fenosa, 38
32300 O BARCO DE VALDEORRAS
Teléf.: 988 - 32 05 86

✿ Rúa Castelao, 52
36980 O GROVE
Teléf.: 986 - 73 09 68 - Fax 986 - 73 23 34
espiroide@yahoo.com

✿ Calvo Sotelo, 8
36680 A ESTRADA
Teléf.: 986 - 57 52 46 - Fax 986 - 57 02 94
sargadelos@aestrada.com

POLÍTICA

Derrubar casas ilegais

Pedro Pedrouzo Devesa

Máis ou menos a cousa comeza así: temos uns aforros no banco e herdamos aquela leira tan xeitosa; por que non nos animamos a construír unha casaña? Polo visto, nese solo non está permitido construír, pero o alcalde xa nos ten dito que por iso non nos preocupemos, que malo será que nos veñan marear os da Xunta; e se non nos denuncia ningún veciño, por el non vai ser, que bastante traballo hai que facer polo municipio adiante como para andar meténdose coa xente de ben!

Malia non haber pista, nin auga nin luz, pouco a pouco ímoslle dando xeito á finca. Pronto chega a acometida, e por pór un pouco de grava na pista tampouco vai quedar. Coas municipais tan cerca, sería unha pena ter que votar aos outros...

E como non temos remedio, encontrámonos cunha casa máis construída ilegalmente en Galicia, e van centos! A quen lle importa o ordenamento urbanístico, os ríos, o litoral, os prados e os bosques? Acaso non imos poder facer o que queiramos nunha leira que é nosa? Todos construíndo onde lles peta, e imos ser nós quen fiquen sen casa!

(...)

Tamén foi mala sorte. Xusto nos tiña que tocar a nós. Mira que non hai casas ben feas (e ben feas que son) construídas por aí adiante, e mira como seguen en pé. Por que *raios* nos tivo que tocar a nós? Quen nos terá botado o mal de ollo? Desgraciados, que son uns... Que mal lles fixemos nós? Ti coñeces a alguén na Xunta que poida parar isto? Non, claro, ti, a quen vas coñecer; se polo menos non tiveses discutido con aquel amigo teu que agora ten un posto importante en Santiago, seguro que el podía facer algo por nós. Pero, claro, non, o *señorito* ten que amolar e enemizarse con aqueles que lle poden botar unha man. Pois a ver que fas agora!

A APLU é a axencia urbanística da Xunta. Encárgase de tramitar os expedientes de derrubo de construcións ilegais. Malia ser creada en 2002, non entrou en funcionamento ata o 2008. Nese ano fixo 7 demolicións, 33 en 2009, 25 no que vai de 2010. As reportaxes fotográficas e os vídeos de derrubos que teñen colgadas no portal son moi convincentes. Só hai unha pequena sombra no horizonte. O orzamento programado para derrubos en 2011 é de 286.200 euros, 313.800€ menos que en 2010, cando contaban con 600.000 euros (un recorte de máis do 50%, cando o seu orzamento total só baixa un 12%). Pode ser porque se prevé que en 2011 se edifique moito menos que en 2010, ou porque se prevexa que os cidadáns sexamos máis respectuosos coa disciplina urbanística. Tamén porque esta xa non sexa una prioridade para o novo goberno. A resposta terémola en 2012, porque tirar casas nun ano de eleccións non favorece a ninguén (que queira gobernar).

O Peto do Santo Antón

Rubén Aramburu

É o mes das ánimas e asoma o advento que é tempo de nos recoller para facer un oco no corazón. Pasou o San Martiño que é de castañas e cogomelos. O que máis me gustou destes días foi a cea de defuntos que se celebra por estas terras. Na noite do día de Santos xúntanse as familias coma na Noiteboa. Eu ceei na casa de Lucho e Elena que son bos amigos irimegos. Ceamos bacallau con coliflor e prebe, logo veñen as castañas cocidas, as torradas con viño e as sopas de chocolate con viño tinto. Xunto ao fogón préndese unha candeia ou varias, polas ánimas da casa. Trala cea non se recolle a mesa, e quedan alí os pratos cos alimentos, é un agasallo que se lle deixa ás ánimas por se queren vir tomar algo pola noite. Eu creo que veñen, e van pasando polas habitacións dándolle un bico a cada un da familia, logo van onda a caña de herbas ou o licor café, pois ao día seguinte sempre parece que falta máis do que se bebeu.

Pensaba eu que non deixa de ser unha liturxia alternativa, e que quizais naceu así, ao non entender moito o que dicían os cregos con aquelas cerimonias en latín, con aqueles cantos...a xente buscou unha forma máis entrañable e humana de celebrar. Nalgunhas casas rézase unha oración que saben as vellas ou o nosopaiqueestásnosceos.

Tamén aprendín que se o día de defuntos cae en martes coma este, non se pode salgar o porco nin trasvasar o viño durante todos os martes do ano. Éche como o da vixilia dos venres durante todo o ano, que nos recorda que é un día de penitencia. Así, todos os martes do ano recordamos aos defuntos. Xa ves meu santiño, como as xentes sinxelas tiñan os seus rituais que sen tantas normas e rúbricas éranche a mar de xeitosos.

Mágoa que os Halowens van esmagando estas tradicións. O outro día dicíame un paisano que os americanos son listísimos, collen tradicións de fóra, envólvenas en papel de cores e véndenllas a todo o mundo como novas. Sabías que no Xapón e na China tolean polo Papa Noel? Pois pásmate.

O CARRABOXO UXO por ROBE LOIS

Entrevista

Juan Antonio Pinto Antón

Ana Vila Montero, luguesa e nicaraguana, fundadora de AXUNICA vén de estar dous meses a carón da xente que sufriu o devastador terremoto de Haití. Testemuña da dor, da morte e do sufrimento dun pobo, e tamén das súas ganas de vivir, de loitar e de saír adiante.

Ana Vila cunha relixiosa haitiana

HAITÍ, DOUS MESES A CARÓN DA DOR E DA ESPERANZA

Ana, ves de estar dous meses en Haití despois do terremoto. Que fuches facer alí?

Fun a Haití porque foi moi forte o que lle ocorreu a esta xente, moi duro, algo fóra do normal. Fun para estar a carón do pobo, para acompañalos, para dicirlles que estamos con eles, que os queremos. Só iso. Fun alí por solidariedade e porque me sinto libre para unha causa que é a dos máis necesitados.

Fuches para estar coa xente. Como é a xente de Haití? Como son os rostros? Que viches nos seus ollos?

Impresionoume moitísimo. Alí todo o mundo é negro, pero negros como acabados de chegar de África. Os ollos son enormes, fermosísimos, cunha mirada impresionante. É xente co ritmo no sangue, moi tranquila, moi pacífica. Fun moi impresionada polo que contaba a televisión, pero non vin ningunha revolta.

A situación de pobreza e miseria na que temos sometido a Haití é responsabilidade dos seres humanos, non de Deus.

TRASLADOUSE UNHA FALSA IMAXE DE VIOLENCIA

A imaxe que se vendeu aquí foi de xente violenta, de roubos, saqueos, incendios...

Foi unha imaxe falsa. Hoxe creo que xa sei porqué, pero daquela non. Eu ía con moitísimo medo. Levaba unha tenda de campaña e dicíame: coidado, vante roubar, golpear. Sempre dicía: teño moito medo. Tardei en decidir-me a ir. Pero a xente é tranquila. Os

tipos ben fermosos. É impresionante ver pola rúa as mulleres sentadiñas no chan entre tanta traxedia e destrución, cun sombreiro enorme porque vai moita calor, vendendo mangos, tomates. E xusto ao lado outro traballando a madeira, o metal. Cun colorido, un ritmo impresionante. É unha xente preciosa.

Haití ten unha longa historia de escravitude, de explotación. Tamén foi o primeiro país americano en acadar a independencia. Un país rico que abasteceu de azucre a Europa. Pero logo foise estropeando todo. Fura-cáns, desfeitas, ditaduras, agora o terremoto... Deus é tan canalla?

Tocas un tema moi forte para min e que completa a pregunta de que fun facer a Haití. Eu estaba en Nicaragua cando o terremoto de Haití e non sentín nada. De volta a España houbo xente que relacionou o terremoto con Deus. Dicían: “como pode permitir isto?” Fun alí porque teño nun recuncho do corazón a Deus. Fixen moita oración, moita parada. Eu fun alí a estar, a ver e non a facer. É certo que ás veces non te atreves a formular as cousas. Pero en min houbo algo moi forte: fun alí a dicirlles que os quero, que Deus os ama. E que é mentira iso de que é un castigo de Deus, algo que nos meteron dentro os ancestros: esa vontade divina, ese deus vingador do Antigo Testamento. Eu quería dicirlles que non hai castigo ningún, que Deus os ama e que o terremoto non ten nada que ver.

Sentada un día na carballeira de Fingoí a carón da casa dixen: imos a Haití. Así, en plural, Deus mais eu. Agora que me preguntas teño que dicir algo ben íntimo, sacar o que levo dentro e dicir que Deus é amor. Se non fose

Chámame a atención o de que a maioría das ONG son norteamericanas. Semella que a solución estivera no dólar. Ou a salvación está na xente?

A salvación, se a hai, está no pobo haitiano. Eles foron os que nos primeiros momentos axudaron os veciños. Nos primeiros momentos máis de 600.000 escaparon para as zonas rurais acollidos por familiares e xente menos afectada. E diso non se fala. Certo que hai moitísimas ONG norteamericanas pero a xente o que ve é que a maioría da axuda que chega é para uso militar. Eu vin carros que parecían de película. Vin que cada dous días sobrevoaba un helicóptero de cine. Preguntábame, e isto para qué? Para ver a fame do pobo? Un aparato carísimo, cun piloto de fóra. As axudas que din que chegan van para os mesmos que as dan. Din, o helicóptero que tanto custa é cooperación para Haití. O que o leva é cooperación para Haití, pero quen gaña moitísimos dólares é quen o conduce.

Hai institucións que deberán estar en primeira liña. Existe Estado capaz de se enfrontar a esta situación?

Aí hai outro problema engadido. En febreiro tiña que haber eleccións e non puideron celebrarse, pero ademais do Estado hai organizacións do pobo, grupos de mulleres. Pero non contan con eles. É verdade que hai problema de Estado pero tamén podían canalizar axudas a través do pobo. Por exemplo, vivendas. A xente está en tendas desde xaneiro e agora estamos en época de furacáns. Iso sen contar coas réplicas do terremoto. Nos dous meses que estiven alí houbo catro fortes. Expúlsanos dos campos e teñen que volver ás casas derrubadas que non resisten. Non podemos consentir o que está a pasar en Haití. Son irmáns e hai que axudalos xa.

pola historia que hai detrás, o que lles fixeron os españois, os franceses, os ingleses, todo o que lles quitamos, este enorme terremoto tería producido moitísimos menos deses 300.000 mortos e a traxedia dun país destruído. Iso é froito da situación de pobreza e miseria na que temos sometido a Haití. E iso é responsabilidade dos seres humanos, non de Deus.

A salvación, se a hai, está no pobo haitiano

Falamos de Haití como se todos fosen iguais. Hai barrios de chabolas como a Cidade do Sol e tamén barrios acomodados. Detectaches dentro da desgraza estas diferencias?

Detectei. Na zona de Pétionville as casas non caeron, resistiron o terremoto. En Haití aínda que a maioría da poboación vive na pobreza, hai unhas diferenzas sociais enormes. Pero a maioría, digamos o 80%, son xente moi pobre. Esta xente agora está infinitamente peor por esta situación de catástrofe natural. Temos agora mesmo 1.400.000 persoas vivindo en tendas de campaña porque as súas casas caeron.

O TRABALLO DAS ONG É, POR VECES, UN PROBLEMA

Cos medios volcados nunha traxedia de tanta magnitude semella que todos os ollos están postos en Haití. Logo a febre baixa. Din que hai moitas ONG alí. Son a solución ou una especie de aspirina para calmar a nosa conciencia? É o que necesita Haití?

O das ONG é un problema permanente. O ideal sería que non se necesitasen. En Haití medraron como fungos despois do terremoto. Moitas delas, e iso é curioso, son norteamericanas. Estando eu alí, o alcalde de Porto Príncipe fixo unas declaracións queixándose destas ONG. Traballan sen consultar coas autoridades e co pobo haitiano, fan un pouco o que lles peta. É un descontrol o que está a pasar. É verdade que este tipo de ONG actúa e fan cousiñas. O problema é que levan a cabo o seu programa sen consultar co pobo e coa xente organizada de Haití, que tamén a hai. Outra cousa curiosa das ONG é que as axudas non están chegando. Hai ONG pero non hai axudas. A xente está metida en tendas de campaña pero non lle chega axuda. Iso si, todo o mundo fala moi ben dos médicos cubanos. Son algo impresionante. Son xente que vai coa súa mochila, cos medicamentos e atenden de marabilla. Tamén están Médicos sen Fronteiras.

Entrevista

Chamada á unión de todos por Haití

A IGREXA É MOI TRADICIONAL, AFASTADA DA REALIDADE

Falemos doutra institución, a Igrexa. Cal foi a súa resposta nesta crise?

Sei que morreron varios sacerdotes. A xente é moi relixiosa e teñen moitas manifestacións, misas, etc. Pero todo é moi tradicional. A igrexa está afastada da realidade e pouco coordinada co pobo. Hai algunhas comunidades de base, pero moi poucas. A maioría da

O de EEUU é de vergonza. Nesta catástrofe actuou coma nunha toma militar. Compañeiros miñas contan que a xente norteamericana se volcou, deron moitísimos dólares. Agora as contas que fan é que de cada dólar, corenta e cinco centavos van para gastos militares. Dos 5.400 millóns de dólares comprometidos pola Conferencia de Doadores levan gastado a terceira parte en armamento, exército, etc.

A maioría da Igrexa vive fóra da realidade

Igrexa está fora da situación pola que está a pasar Haití, algo que xa estaba a pasar antes. A min impresionoume, pois por lóxica a Igrexa tiña que estar ao lado da xente nunha situación así. Eu estiven en varios lugares esperando velos a carón da xente e foi algo decepcionante. Iso si, nas igrexas é digno de ver o ritmo da xente, parece que danzan. Había unha muller que dirixía un coro e era algo precioso de ver, dunha beleza sen igual.

USA entrou en Haití como unha das súas prioridades. Que foi facer alí? Axudar, defender a súa área de influencia?

Temos millón e medio de persoas en tendas e din que os marines non teñen nada que facer! Dóeme pensar que os cidadáns estadounidenses participaron masivamente e con boa vontade e que agora unha porcentaxe dos cartos vaia para o militar. É algo inconcebible. Os datos da flota que entrou nos primeiros momentos son ben coñecidos. Non se explica tal despregamento militar, tanto marine. Din que aínda 9000 seguen alí. Fálase tamén de petróleo, e da situación xeoestratéxica de Haití.

OS HAITIANOS TEÑEN ESPERANZA E QUEREN SAÍR ADIANTE

Unha vez que baixa o soufflé das primeiras emocións, Haití vai esvae-cendo na nosa memoria. Hai solución, queda esperanza?

Eu estaba tan impresionada por tanta morte e destrución que pensei que non quedaba esperanza. Pero cando estiven alí cun grupo de mulleres, cunha plataforma alternativa, con labregos, eles dicían, hai esperanza. Sabes das loitas do noso pobo? Coñeces a historia de Haití? É algo que estou estudando estes días e que non coñecía. Estou impresionada por tanta dor e vendo a tanta xente nunha situación terrible. Temos conectado con organizacións de alí e a partir de agora AXUNICA vai traballar con Haití e seguiremos en Nicaragua. Imos facelo conectados coa base de alí, grupos de mulleres, labregos, comunidades de base, grupos de rapaces, soberanía alimentaria, cos que puiden conectar. Eles teñen esperanza, como non vou tela eu?

Haití está a trece horas de avión. Cal é a imaxe que tes agora na retina despois de saltar dun mundo a outro

Teño varias imaxes. Pregúntome qué sente Deus ante a sociedade que temos montada. Se eu sufrín tanto ante o que vin, que sente Deus ante o mundo que estamos creando? É algo que teño moi metido dentro. Logo quedan para sempre dentro de min, nos ollos, no meu olfacto, na memoria imaxes de destrución, destrución, destrución. Tantas casas derrubadas. E tendas, miles de tendas, centos de campos de refuxiados onde habita a dor do ser humano, pero onde a xente quere vivir, aférrase á vida e quere saír adiante. Porque os seres humanos temos esa magnífica capacidade. Pero necesitan axuda urxente. Haití é un país moi pequeno. Entre todos podemos levantalo. Quedo coa palabra dos amigos haitianos: Sí, dicían, temos esperanza en saír adiante.

Crónica

Luís Angel Aguilar Montero
(membro das CCP de Albacete)

Un momento do encontro

XIV Encontro Estatal de Comunidades Cristiás Populares.

Preto de 200 persoas, pertencentes ás Comunidades Cristiás Populares (CCP) do estado español, reunímonos nos salesianos de La Almunia de Doña Godina do 29 de outubro ao 1 de novembro de 2010, baixo a lema “A esperanza dos pobres, e nós que? Así rezaba o Manifesto final deste XIV Encontro Estatal de CCP, cuxo título remachaba rotundo “A RIQUEZA DUNS POCOS É A POBREZA DE MOITOS”

A crónica deste novo Encontro estatal practicamente viría dada polo propio Manifesto (pódese consultar en www.ccp.org.es) e que resume perfectamente o traballo abordado nesta ponte dos santos, tanto desde os relatorios de Fernando Bermúdez sobre “A esperanza Latinoamericana en construción” e de Concha Martínez & Asun García sobre o “Como construír a realidade”. Tamén reflicte o traballo en grupos e o dos seis obradoiros desenvolvidos. A saber: Ecofeminismo, Ética Laica, Cidadanía e Democracia participativa, Economía alternativa, Inmigración e DDHH ou Que Deus, que relixión?.

Tan só cabería lembrar todo o que nestes encontros adoita ser xa habitual (acolida, festa, eucaristía, espazos para compartir, oracións,...), aínda que esta vez se cabe cunhas mellores sensacións, non sei se porque facía mais tempo desde o noso

anterior encontro (adiámolo cando nos coincidiu co último de Redes Cristiás). E, especialmente, sinalaría tres destas sensacións: a excepcional acollida das comunidades mañás, probablemente coa media de idade mais nova do país; a coparticipación en todas as actividades, que quitado o folclore da terra, que nos ofreceron xenerosamente as boas xentes do lugar, todo feito desde dentro, xa fosen relatorios, gardaría ou festa; e os salesianos que abriron a súa casa. Fágolles esta mención especial non só pola súa natural dispoñibilidade e acollida, que a fin de contas é o que se espera dos irmáns que fan este tipo de opcións, senón porque non seguiron a liña de coaccións coa que ultimamente a igrexa organización nos vén pechando todas as súas portas. Momento emotivo foi a Eucaristía vivida nesta importante cita e que partiu en todos os seus enunciados do recoñecemento explícito “como crentes en Xesús de Nazaré”

Remato, como o facía o citado manifesto, lembrando unhas rimas das que se cantaron o primeiro día nunha das presentacións dos participantes:

**Que esperanza dos pobres,
poden os pobres ter,
se gobernan os mercados,
neste mundo ao revés?**

Fernando Bermúdez intervindo no encontro

Actualidade

Tareixa Ledo Regal

(integrante do Colectivo “Nós-mulleres-tomamos-a-palabra-na-Igrexa-galega”)

Reproducimos, a continuación, unha síntese do documento que o colectivo “Nós-mulleres-tomamos-a-palabra-na-Igrexa-galega” elaborou con ocasión da visita do Papa Benedicto XVI a Santiago de Compostela.

En menos dunha semana, o documento foi apoiado por máis de 150 sinaturas de colectivos e persoas, tanto de dentro como de fóra de Galiza. Así, por exemplo, mulleres e homes da Igrexa galega como Carmela Capeáns, Antón Mª Aneiros, Soledad Martínez Sánchez, Manuel Regal Ledo, Xabier Blanco, Engracia Vidal Estévez, Mª Pilar Wirtz Molezún, Ramiro Martínez Carballosa, Manolo Sordo del Villar, Xaquín Campo Freire, Charo Rilo Chas, Celia Castro Ojea, Mencha Leirós, Christina Moreira Vázquez... Teólogas e teólogos como Isabel Gómez Acebo, M. Pau Trayner Vilanova, Xulio Lois, Victorino Pérez Prieto, Francisco Carballo Carballo... Persoeiros como Helena Villar Janeiro, Lino Braxe Mendiá, Charo Altable, Lupe Ces Rioboo, Lola Ferreiro Díaz, Amada Traba Díaz, Xesús Rábade Paredes, Isaac Alonso Estraviz, Manuel Monge... Así mesmo, Somos Igrexa-Galicia apoiou a iniciativa. Todas e cada unha das sinaturas de apoio resultan valiosas porque materializan ese desexo que moitos e moitas levamos no corazón por unha Igrexa máis acorde co Evanxeo. Ademais, o documento apareceu en varios blogs como o de Religión Digital España, o de Somos Iglesia Andalucía ou o de Redes Cristiás, e foi difundido a través de varios medios de comunicación. Graciñas, xa que logo, a todos e a todas porque todos estes son pasiños cara a esa outra Igrexa nosa e posible.

NÓS, MULLERES CRENTES DA IGREXA GALEGA, E CON OCASIÓN DA VISITA DO PAPA BENEDICTO XVI Á NOSA TERRA, TOMAMOS A PALABRA E FACÉMOLA PÚBLICA como mulleres adultas comprometidas coa Igrexa e co Evanxeo, como bautizadas con capacidade lexítima para falarlle á comunidade e como herdeiras desa liñaxe de mulleres evanxelizadoras da primeira hora que, desde o principio do cristianismo, tomaron a palabra desde a liberdade do Espírito. E, por último, tomamos a palabra desde o mandato urxente da nosa conciencia, que nos move a falar porque así o require a dignidade á que nos impulsan Xesús e a sensibilidade social actual.

E QUEREMOS DICIR:

- 1 Que a sociedade galega, da que formamos parte, está escandalizada polo gasto de recursos económicos, enerxéticos, mediáticos, loxísticos e de seguridade que require unha viaxe coma a que o Papa vai facer a Galiza por unhas horas e que, ademais, é manifesta a convivencia desta viaxe cos poderes políticos e económicos máis involutivos e conservadores da nosa sociedade, claramente alleos ás persoas máis desfavorecidas.
- 2 Que o Papa se está a colocar nas súas viaxes máis coma un xefe de Estado ca coma un representante dunha igrexa e menos aínda como representante de Cristo. Perdeuse o sentido inicial da sucesión apostólica e, en pleno século XXI, a súa figura ten pouca lexitimidade nesta Igrexa carente dunha mínima articulación democrática.

Na Igrexa máis do 70% das persoas participantes nos actos litúrxicos somos mulleres

- 3 Que se as mulleres representamos a metade da humanidade, na Igrexa somos mulleres máis do 70% das persoas participantes nos actos litúrxicos ou encargadas das tarefas de mantemento e dinamización das parroquias. Porén, somos unha maioría silenciada, sen recoñecemento dos nosos dereitos básicos e sen remuneración económica polas tarefas que sosteñen o día a día das igrexas locais. Tócanos un estatuto de menores de idade e de tuteladas que non podemos consentir.
- 4 Que a maioría do pensamento sobre as mulleres transmitido pola xerarquía e os documentos da Igrexa pretenden manternos en papeis tradicionais de submisión e

obediencia. Iso non só non axuda a rematar coa tremenda violencia de xénero (56 asasinatos de mulleres no Estado e 4 en Galiza no que vai de ano), senón que mesmo pode estar a mantela en aspectos. Asemade a énfase constante en relación a cuestións de moral sexual, cando apenas se di unha palabra pública e comprometida sobre outras que tamén afectan á vida e ao coidado da vida: a desnutrición endémica e as súas causas, os masacres a minorías, a explotación laboral de menores ou a explotación sexual de mulleres e nenas...

5 Que a prohibición do ministerio do sacerdocio ás mulleres é unha falta básica ao dereito á igualdade e está a frear a renovación da Igrexa, xa que as mulleres con vocación sacerdotal enténdena, na súa maioría, desde unha clave comunitaria. Outras igrexas cristiás gozan del desde hai anos: así, a igrexa presbiteriana de Estados Unidos desde finais do século XIX, a igrexa luterana de Dinamarca desde o ano 1948 ou a igrexa anglicana desde 1994. Isto contrasta, e gravemente, coas últimas normas de dereito canónico feitas públicas no mes de xullo pasado, que recollen a ordenación de mulleres como un delito grave, equiparándoo á pederastia.

QUEREMOS DICIRLLE A TODA A SOCIEDADE GALEGA que a mensaxe cristiá non é unicamente o que transmite o bispo de Roma ou a Conferencia Episcopal Española: hai outras palabras na Igrexa, outros xeitos de vivir como mulleres e homes crentes e de entender a vida e a fe. Nós apostamos por unha Igrexa de comunidades que non se erixa en xuíz nin doutras relixións nin do pensamento laico e, no entanto, escoite e comparta buscas comúns. Moitos e moitas estamos a traballar por esa “outra Igrexa posible” máis próxima á vida do día a día, máis organizada cos sectores sociais empobrecidos, máis respectuosa coa diversidade e máis celebradora da bondade da vida.

QUEREMOS DICIRVOS A VÓS, HOMES LAICOS, CURAS, MONXES E BISPOS, COMPAÑEIROS DE CAMIÑO NA IGREXA GALEGA que, posto que as mulleres traballamos activamente na Igrexa e a estamos sostendo, queremos que se abran espazos onde a nosa palabra diferente sexa escoitada; queremos sentirnos recoñecidas e valoradas no que achegamos; queremos poder decidir sobre as cuestións que nos afectan directamente e compartir con vós as decisións que afectan á vida da Igrexa.

QUEREMOS RECORDARNOS A NÓS, MULLERES LAICAS, RELIXIOSAS E MONXAS DA IGREXA GALEGA que, na actualidade, unha das chamadas do Espírito

e un dos maiores servizos ao Evanxeo é afondar na nosa conciencia de mulleres desde a propia situación social e eclesial para, desde aí, promover unha necesaria apertura na Igrexa. Para iso necesitamos escoitarnos interiormente como mulleres desde o Espírito e facer camiño con outras mulleres. E posto que nós, mulleres, traballamos activamente na Igrexa e a estamos sostendo, precisamos tomar decisións sobre as cuestións que nos afectan directamente e reclamar compartir as decisións que afectan á vida da Igrexa.

Queremos que se abran espazos onde a nosa palabra diferente sexa escoitada

PEDIMOS A TODAS AS IRMÁS, IRMÁNS E COMUNIDADES ECLESIAIS DA IGREXA GALEGA que recibamos con agarimo este documento, elaborado desde unha ansia sincera de moitas mulleres e o meditemos con paz para acoller nel o Espírito e desbotar quizais algún aspecto desatinado. E que, ademais, afondemos na reflexión comunitaria acoollendo as sensibilidades e perspectivas diversas das mulleres nos nosos grupos, comunidades e parroquias e nos sigamos atrevendo a soñar cunha Igrexa máis acorde co Evanxeo e a reinventala día a día.

(Se che interesa o documento completo podes pedilo a: mulleres.nos@gmail.com)

UTOPIA

(de Axencias)

“Bieito XVI chegou o sábado a Santiago acompañado do Cardeal Bertone e o seu secretario persoal. Foi recibido polo Arcebispo e o presidente da Xunta. Despois nun coche do arcebisnado e cunha discreta escolta dirixiuse á catedral. Moitas persoas recibiron ao Papa no obradoiro, que se parou e saudou especialmente aos mineiros das Pontes, e preocupouse da súa situación. Xa na catedral fixo oración no sepulcro que garda a memoria do apóstolo e despois dirixiuse aos que enchían o templo: catequistas, animadores, relixiosos e relixiosas, profesores, párrocos, sancristáns e sancristás. Despois mantivo un encontro con distintos sectores da Igrexa Galega, entre outros os colectivos de mulleres cristiás, comunidades cristiás de base... Escoitou con atención as demandas de tódolos grupos. Participou nunha xornada de portas abertas con colectivos defensores dos dereitos humanos, ecloxistas e asociacións pola pervivencia das linguas minorizadas. Finalmente houbo un xantar compartido no Seminario Maior e o Papa degustou a empanada, a tortilla feita pola mañá, viño da casa e ata unhas sardiñas que trouxeron os de Aguiño. Houbo cantos da terra e foto conxunta no claustro do Seminario.

O Papa reuniuse logo cos bispos para tomar café e falar das súas cousas. Durmiu a sesta e o mesmo arcebispo levouno no seu coche ata o aeroporto para coller de novo un voo regular con escala en Madrid e destino Barcelona. A xente quedou moi contenta da sinxeleza do Papa, da súa preocupación polos problemas do país, da súa lingua, do mundo rural, do paro, da pesca...

Os gastos non foron excesivos, e mesmo se fixo unha colecta de solidariedade cos máis pobres de Galicia, e ata o Papa puxo 500 euros.”

XUNTA DE GALICIA

PRESIDENCIA

Secretaría Xeral de Política Lingüística

EDITA: Asociación A. IRIMIA

MESA DE REDACCIÓN: Daniel López Munoz, Luís Gómez Aldegunde, Pedro Pedrouzo Devesa, Rubén Rivas Vidal, Lidia Campos Chan, Manolo G. Turnes, Lines Salgado Iglesias, José Antonio Martínez. Tlf. 986 10 49 45.

COLABORADORES: Xosé Chao Rego, Victorino Pérez Prieto, Xosé Antón Miguélez, Manolo Regal, Alfonso Blanco Torrado, Xosé Lois Vilar, Marta Sopena, Gumersindo Campaña, Tareixa Ledo, Moisés Lozano, Clodio González Pérez, Antón Martínez Aneiros, Sara Paz Quiñones, Manuel Pérez Blanco, Xabier Blanco, Bernardo García Cendán, Valentina Formoso Gosende, Celia Castro Ojea, Xerardo Castedo Valbuena, Engracia Vidal, Francisco Xabier Martínez Prieto, Fernando Veiga, Antonio Pinto Antón, Bea Cedrón Vilar, Mariano Guizán Sánchez, Carmen Soto, Rubén Aramburu, Carme Soto, Marisa Vidal e Xan Guillén.

CORRECCIÓN LINGÜÍSTICA: Lidia Campos Chan, Luís Aldegunde.

SUBSCRICIÓN: Apdo. 296 - 15705 Santiago de Compostela. Telf.: 655 028 253 / subscripciones@asociacion-irimia.org

SUBSCRICIÓN: ordinaria: 24 Euros. de Apoio: 36 Euros. **Correo electrónico** - asociacion-irimia@asociacion-irimia.org

CONTA: Caixa Galicia, CC/2091-0349-45-3040005822 - Urbana, nº 8 - Santiago

DEPÓSITO LEGAL: C-1417-81 **TIRADA:** 1.000 exemplares

DESEÑO E MAQUETACIÓN: Ninfa, Riveiro, Martínez

IMPRIME: Artes Gráficas LITONOR S.A.L.

DISTRIBÚE: IMPACTA

EDICIÓN ELECTRÓNICA: <http://www.vieiros.com/canales/26/canal-irimia> / <http://asociacion-irimia.org/revista.xhtml>

FEITO EN PAPEL RECICLADO

Boa Nova

DOMINGO 21 DE NOVIEMBRE. FESTIVIDAD DE XESÚS CRISTO REI DO UNIVERSO

Lc 23, 35-43

Naquel tempo, os xefes moqueábanse de Xesús, dicindo: "A outros salvounos. Pois

que se salve agora el, se é o Mesías de Deus, o Elixido". Tamén os soldados se burlaban

del, e achegándose ofrecíanlle vinagre, dicindo: "Se ti es o rei dos xudeus, sálvate a ti

mesmo". E había un letreiro enriba del: "Este é o rei dos xudeus". Un dos bandidos que estaban crucificados, insultáboo tamén: "Non es ti o Mesías? Pois sálvate ti e sálvanos a nós". Pero contestoulle o outro, reprendéndoo: "Seica non temes a Deus, ti

que sofres a mesma condena ca el? Nós, polo menos, recibimos o que merecemos,

pero este non fixo mal ningún". E díciulle: "Xesús, lémbtrate de min cando volvas como rei". Xesús respondeulle: "Asegúrote que hoxe estarás comigo no paraíso".

Nos últimos anos fun a varias charlas sobre guerras esquecidas. Misioneiros ou cooperantes que chegaban da zona de conflito contábanos os sufrimentos que estaban a vivir as poboacións locais, moitas delas descoñecidas para nós, así como as inxustizas que estaban detrás destas guerras. Quen vexa o Canal 24 h da Televisión Española saberá das magníficas reportaxes de programas como "En Portada" ou "Documentos TV", que nos levan de Sri Lanka ao Punjab, pasando pola masacre aos ogoni que viven nas zonas petrolíferas de Nixeria ou nas loitas soterradas contra a poboación indíxena da Amazonía. Estamos sobreinformados e non por iso coñecemos máis. E o que é peor, seguimos a esquecer o mesmo.

José A. Martínez

Este non fixo mal ningún

O texto de hoxe afronta a dura realidade da crucifixión de Xesús. Un feito difícil de afrontar para os discípulos e discípulas, non so porque supoñía o fracaso humano da misión de Xesús, senón porque ocorría da forma mais humillante posible: coma un proscrito da lei.

Lucas pertence xa segunda xeración cristiá, e coa súa obra quere facer aceptábel a persoa e a mensaxe de Xesús no Imperio Romano. No caso da cruz el necesita xustificar a inxustiza da condena e subliñar a honorabilidade de Xesús ata o final. Para isto vai utilizar dúas estratexias: a primeira resaltar o modo deshonesto con que os inimigos se burlaron del (Lc 23, 35-37) en contraste coa autoridade con que Xesús fala aos "bandidos" (Lc 23, 43). A segunda céntrase nas palabras do bo bandido que descobre nel a súa inocencia e a súa realeza (Lc 23, 40-42).

Lucas sabe que é perigoso presentar a Xesús coma rei ante o imperio, pero matiza que o seu reinado non está neste mundo (Lc 23, 43) e que os que pensaron que estaban a presentarse coma rei humano trabucáronse e condenaron a alguén, que como logo dirá un centurión romano, era inocente e Deus estaba con el (Lc 23,47).

Para Lucas, Xesús non era unha ameaza para o imperio, senón que traía unha nova esperanza o mundo que cambiaba a vida (Lc 2, 11-14). Unha mensaxe que non entenderan moitos xudeus, pero que si estaban entendendo os pagáns, coma estaba descubrir a comunidade lucana.

Xesús coma palabra definitiva de Deus era a máxima autoridade para os/as crentes, por iso era rei. As consecuencias políticas disto viran despois.

Carme Soto

A CLAVE

A PALABRA

O ECO

Falando da lingua

Lidia e Valentina

Ai Benedictus!, ti, o bendito, o beicido (de beicer) polo bautismo, beicido por Deus, o ben nomeado. E que tal che iría, alá no teu foro interno, por terras galegas? Pasaches moito frío? Isto non che é Roma!, e xa non digamos se virase nordés! Sexa como for, viñéchesnos que nin pintado para esta lingua...

Déronnos a idea os mozos IES de Melide, que aproveitaron a visita do papa para falaren do significado e da etimoloxía do seu nome. En primeiro lugar, sabede que para referirnos a el podemos dicir Bispo de Roma, Vicario de Cristo, Sucesor de Pedro, Santo Padre, Sumo Pontífice e Servo dos servos de Deus. Ten o tratamento honorífico e protocolario de “A Súa Santidade” (abreviado S.S.) e é o representante por excelencia da Santa Sé, que ten personalidade xurídica propia, canónica e internacional. Ademais o papa é o Xefe de Estado do Vaticano e ten inmunidade diplomática, isto é, non pode ser acusado nos tribunais!

Pois si, o papa actual, antes de chegar a ser tal, era o cardeal Joseph Alois Ratzinger, pero polo feito de ser elixido papa, por un costume que se

remonta xa a san Pedro (que en realidade se chamaba Simón), cambia o seu nome. Así e todo hai fontes que citan como primeiro papa que instaurou este costume, no ano 532 a Xoán II, quen antes se chamaba Mercurio.

Realmente o papa Ratzinger chámase Benedictus porque o latín é aínda a lingua franca da Igrexa universal. O que ocorre é que este nome soe adaptarse á lingua moderna que esteamos usando nun momento dado. Así, o papa actual recibe, dependendo da parte do mundo onde nos atopemos, estes nomes: Benedetto en italiano; Benoît en francés; Benedicto en español; Benedict en inglés; Benet en catalán; Bento en portugués, **Bieito en galego...**

O seu santo celébrase o 11 de xullo, aínda que en moitos sitios tamén se recorda o 21 de marzo, canda a entrada da primavera. Ala, Bieito, cantamos contigo unha copla ben vella pero co nome xa castelanizado...

*Se vas ó San Benitiño
non vaías ó de Paredes,
que hai outro máis milagreiro
que é o san Benitiño de Lérez!*

O Fachineiro da desprotección

Vento 16

Tal como reza a paremia enchoupada de sabedoría popular, hai que limpar cando vai aire. Ben o saben os donos dos medios de comunicación que acolleron gozosos os cartos públicos cos que se publicitou a visita papal -que veu, disque, en axuda do noso PIB- e, cunha velocidade supersónica resultaron casualmente adxudicatarios da mesma 20 minutos despois de que a páxina da Xunta publicase a oferta. Tamén o Conselleiro de medio ambiente, segundo denunciou Adegá, decidiu limpar de protección o Plan de Ordenación do Litoral e mais as Directrices de Ordenación do Territorio abrindo un cancelo para a asistencia social a especuladores en paro. Cando menos hai que recoñecer

a coherencia dun goberno que vai na fura de diante cando se conxuga o verbo desprotexer. Tanto ten que sexa a lingua, o territorio, o patrimonio de calquera clase ou condición. É o noso Licor Café Party ou Metilic Party, segundo con que parte de Galicia queiramos acabar. A guinda pona Salvador Mato, coordinador da visita papal, quen logo de xustificar a presenza anecdótica da nosa lingua durante “a gran cita” engade que “la polémica por el gallego en la liturgia me aburre mucho”, faltada que só pode xurdir dos beizos dun galego. Realmente, hai prexuízos e persoas que a este fachineiro aínda o aburren máis.

A.Q.